

Geçen haftaki yazım da “biz kaç kişiyiz” tartışmasına kendimce perspektif sunmaya çalıştım. Yaşı 60lara dayanmış bir kuşağın üyesi olarak , üç yıldır bu sitede yazdıklarımla; ömrünün kırk yılı devrimci mücadele içinde geçmiş, bunun son 30 yılını da sürgünde yaşamış bir devrimcinin geleceğe bakışından örnekler vermeye çalıştım. Yaşadıklarımızın boşuna olmadığını, tam aksine kendi özgür irademizle katıldığımız devrim mücadelesinde yaşadığımız tüm olumsuzluklara karşın asla geçmişimizden şikayetçi olmadığımızı, keşkelerle yaşamamanın anlamsızlığını dile getirmeye çalıştım. Bilinçli bir seçim olan halkların özgürlüğü ve emekçilerin iktidarı için girdiğimiz mücadelede 40 yılı geride bıraktık. Dönem dönem örgütlü yaşamın dışına düşmüş olsam da, en kötü örgütlülüğün, örgütsüzlükten iyi olduğuna inananlardanım.

Bu anlayıştan hareketle, 1988 yılından örgütüm THKP-C Acilcilerden ayrıldıktan sonra kendime yakın bulduğum örgütlenmelerle ilişki geliştirdim. Çeşitli örgütlerde, sıradan taraftar olarak yıllarca çalıştım. 1994 yıldan sonra ise Kürdistan Aleviler Birliği çatısı altında en alttan başlayarak en üst yönetim organlarında yarı-profesyonel ve birkaç yıl da tam profesyonel çalışma yürüttüm. 2004 yılına kadar yürüttüğüm bu örgütlü yaşamın aktif görevlerini bu tarihte bıraktım. Ancak gerek Alevilik üzerine, gerekse de başta Kürt Problemi olmak üzere çeşitli konularda yazı yazmaya, etkinliklere katılmaya devam ettim ve ediyorum.

Son dört yıldır Engin Erkiner yoldaş öncülüğünde yürütülen tarihsel iç hesaplaşmamız tartışmalarında ben de kendi bakış açımla yer aldım, örgütümüze zarar veren, devrime ihanet eden, yoldaşlarını katleden kişi ve anlayışı mahkum etmede üstüme düşeni yerine getirdim. Son aylarda geçmişten beri ilişki içinde olduğumuz bazı yoldaşlarla yaptığımız sohbetlerde artık bu tartışmanın sonuçlandığını, suçluların teşhir ve tecrit olduğunu ilgili herkesin anladığı ortak görüşüne vardık.

Öyleyse bu çabaların boşuna gitmemesi için, 4 yıldır süren bu tartışmanın somut yaşamımızda karşılık bulması için yeni bir şeyler yapılması gerekiyor dedik. İbrahim’in yazısı, ardından benim ve hemen ertesinde Engin’in yazıları bu ihtiyaçtan dolayı kaleme alındı. Bu üç yazı ilişkimiz olan devrimci çevrelere ve ilgili tüm yoldaşlara özel olarak ta iletilti. Tepkilerin çok olumlu olduğunu görüyoruz. Sonradan yolları ayrılrsa da, TDAS (Türkiye Devriminin Acil Sorunları) broşüründeki anlayıştan hareketle devrimci mücadele içinde yer alan tüm yoldaşların bir araya geldiği toplantılar yapılabileceğini, yaşamlarında ekonomik ve moral zorluklar içinde bulunan yoldaşların ve ailelerinin sorunlarına bir nebze çözüm olabilecek bir ekonomik fon oluşturulabileceğini, ayrıca eğer olanaklı olursa aynı yoldaşların Türkiye’deki siyasi gelişmelere katkı sunacak ortak tutumlar alabileceğini tartışmamız gerekiyor. Bu tartışmaları yürütebileceğimiz bir platform olarak bir sitenin kurulabileceğini, ya da var olan sitelerden birinde de bu tartışmaların yürütülebileceği konusunda da görüştüğümüz yoldaşlar hem fikirdirler. Ancak benim düşünceme göre bu konuda nihai bir karara varabilmek için acele edilmemeli ve

ulaşılabilecek her yoldaşa ulaşılması ve bu konuda her yoldaşın ikna edilmesi ilke olmalıdır.

Gerek İbrahim, gerek Engin, gerekse benim yazılarımda söz konusu çevrelerdeki yoldaşların ortak bir platform da bir araya gelmesi için gerekli asgari prensipler dile getirilmiştir. Bu konuda tüm yoldaşların öneri getirmesi gerekiyor. Bu önerler çerçevesinde neleri ortak yapabileceğimiz somutlaşacaktır. Artık sözün yetmediğini, pratik olarak sözümüzün arkasında durduğumuzu göstermenin zamanıdır. Sözün eyleme dökülmesidir aslında devrimcilik. Tek başına söz hiçbir dönüştürücü etki yaratmaz. Söylemimizin eyleme dönüşmesi sonucudur ki, sözlerimizde samimi olup olmadığımız anlaşılır. Benim için artık gücümüz oranında ve birlikte davranabileceğimiz en asgari konularda da olsa bir araya gelmenin bir anlamı var. Yoksa geleceğe ilişkin ortaklaşabileceğimiz bir proje sunmadan; sadece dünümüzü eşeleyip durarak yazmaya devam edersek, eleştirdiklerimizden hiç bir farkımız kalmaz.

Sadece anıları ile yaşayanlar, yarına ilişkin projesi olmayanlar, bırakalım devrimcilikten aslında yaşamdan da emekli olmuşlardır. Eğer başımız dik bu kavgada yer aldıysak ve yaşamımızın tümünde başımız dik yürümeyi de ilke edinmişsek, ömrümüzün son anına kadar inandığımız doğruların arkasında gitmeye devam etmekle yükümlüyüz. Bir yoldaşımız ekonomik zorluklarla boğuşurken, bir yoldaşımızın ailesi yokluk içinde yaşarken, bir yoldaşımız inandığımız ortak değerlerimizden dolayı on yıllardır zindanlarda yaşarken, biz eğer sadece yazarak kahramanlık edebiyatı yapmakla yetiniyorsak, en hafif deyimle kalıbımızın adamı değiliz demektir. İşte bu anlayış ekseninden hareketle bir araya gelebilir ve aklımız ve yüreğimizle hareket edebilirsek ÇOK KİŞİ olabiliriz.

İnanın ölkemiz devrimci hareketinde de duygu ve sevgi eksikliği var, sevgisiz bir ortam, dayanışma ruhundan yoksun ortamdır. Yaşamlarında paylaşımcı olamayanların yapacağı devrim de süreç içinde karşı devrime dönüşür. Kişinin bilinçle donanması ve eşit, kardeşçe, barış içinde yaşanacak bir dünya eksenli inancını içselleştirmesi gerekiyor. Biz eski TDAS'çılar olarak bir araya gelebilir ve bir ilki daha gerçekteştirebiliriz. Birbirimizin yaralarını sarabiliriz. Ailelerimizi, çocuklarımızı birbiri ile tanıştırarak, kaynaştırarak geçmişle gelecek kuşakları bir araya getirebiliriz. Bölgemizde ve ölkemizde yaşanan tarihsel gelişmelere seyirci olmaktan çıkabiliriz. Gelin hep birlikte yeni ilklerin başlatıcısı olalım. Devrim için yaptıklarımız ve yapacaklarımızla tarihe olumlu bir not düşelim. Bütün yaşadıklarımıza anlam katacak olan böylesi bir tutum olsun. Gelin bir araya gelelim ve ÇOK KİŞİ olmanın örneği olalım.